

O tmě, o falešných prorocích a o lásce

text: Mt 24,14

j+s 21.4.2013

čtení: Mt 24,3-14

Učedníci - to je ta parta dvanácti (a pár dalších), které Ježíš pozval, aby s ním spolupracovali - ti jsou v biblickém vyprávění trochu jako obrázek toho, kdo jsme a jací jsme my. Poslouchali, co Ježíš říká, dívali se, co dělá, fandili mu a těšili se, co z jeho úsilí všechno vzejde. A pak byli rozčarováni z toho, že toho zas tak moc nevzešlo (nebo jim to tak aspoň připadalo).

Těšili se třeba na to, že teď už k sobě budou lidi přece jen o trochu lepší a snášenlivější a vůbec že se svět kapku napraví. Jenže pak nabyli dojmu, že kdo se opravdu hodně těší, zadělává si na zklamání. Skoro nic z toho jejich těšení se totiž ne a ne uskutečnit.

“Nějak to nefunguje, mistře,” posteskli si. “Svět vůbec není lepší, než byl. Smutek trápí lidi pořád. A skoro nikdo se k nám nepřidává, to tu po nás a po naší víře zůstane jen tenhle kamenný kostel?” ptali se.

Ježíšova odpověď je zaskočila: “Ani ten ne.”

“To jako zmlkne dědictví po předcích a všechny katechismy, co jsme se z nich kdy učili, a zpěvníky, a veškeré úsilí dobrých lidí - to všechno že přijde vniveč?” lekli se učedníci. “A co bude pak?”

“Pak přijdou různí chytráci, něco vám nabídnou a řeknou: ‘Tomuhle teď věř, je jiná doba.’ Dávejte na to pozor: není záchranný člun všechno, co se tak tváří, tak jim nesesedněte na lep,” řekl na to Ježíš.

Od té doby, kdy si takhle povídali, se toho hodně změnilo. Ježíš byl zatčen a popraven. Učedníci u toho nebyli, jejich strach byl silnější než odhodlání, a tak se raději vytratili. Teď z toho mají špatné svědomí - chtěli ho následovat, a nezvládli to. A zas je to obrázek toho, jací jsme: evangelium je skvělé, ale církev za ním taktak kulhá, nestačí mu. “Co činí Bůh, vše dobré jest,” zpívá se v jedné staré písni, ale co činíme my lidi (třeba i v Božím jménu), to už tak dobré není.

“Všechny lidské jistoty padnou,” řekl tenkrát Ježíš. Nic lákavého. Učedníkům se brzy nato (když byl Ježíš ukřižován) leccaké jistoty skutečně rozpadly a teď jim jako jedna z mála jistot zůstalo to špatné svědomí - ale zjišťují, že i to se (naštěstí) škrtá. Protože Boží láska člověka zahrnuje a přijímá i v jeho bolesti a třeba i v selhání.

“Já myslel, že teď už budu leda tak nosit Ježíšovi na hrob kytky, a najednou se s tou jeho láskou setkávám zas,” říkali pak učedníci jeden druhému. “Smrt ho nedostala na seznam zapomenutých a jeho lásku neporazila. Tak to neporazí ani nás, když nás ta láska provází.”

Když jim to došlo, vyrazili s tím mezi lidi, učili je, cože to Ježíš do našeho světa přinesl, a křtili je v Boží jméno (křtili je do sféry Božího vlivu; křest má stvrdit, že tam patříme).

Když učedníci (kteří v tom příběhu zastupují nás) zvali k životu z Boží lásky druhé lidi, naráželi zas a znova na to, co jim už tolikrát vrtalo hlavou (a lidi se jich na to tu a tam ptají): Proč je na světě tolik utrpení, proč to Bůh dovolí? A kde vlastně je, proč nás v tom nechá?

Ježíš jim tenkrát řekl, že utrpení nemá s Boží vůlí co dělat. Bůh nemá v popisu práce dovolovat nebo nedovolovat výbuchy, útoky, neštěstí, viny. Když někomu ublížíte nebo když vytáhne národ proti národu a následuje hladomor, proč za to házet odpovědnost na Boha? Tak to prostě chodí, utrpení je součástí života stejně jako smutek nebo radost. Bůh s tím souvisí jenom tak, že nám nabízí naději - abychom postřehli, že všechno to zlo není normální a hlavně to není náš definitivní úděl. Tuhle naději nevzdávejte: Boží vůlí není zlo kolem vás, Boží vůle

je právě ta naděje uprostřed všeho zla, řekl Ježíš.

Učedníky ta vzpomínka docela posilovala. “Někdo mě vede za ruku, když bojím se jít tmou,” propěvovali si a bylo jim líp. Jen je trápilo, že to nikomu nemůžou dokázat. Není jak. Boží ruku, která mě vede, jaksi není vidět, vidět je jen ta tma, co se jí bojím. Tak jako není vidět ani víra, která člověka podrží nad propastí zoufalství. Vidět víra není, ale pocítit ji lidi můžou: vaši víru, když jim uprostřed nějakého zla podáte ruku a bez dlouhých řečí jim budete nablížku.

Víru nevidíte, ani svou vlastní ne (leďa tak co dobrého děláte a jak jste poslušní, jenže i to jsou jistoty, které vezmou za své). Víru nevidíte, zato ji však můžete prožít: to když vám někdo podá ruku, když se obrazně řečeno bojíte jít tmou; někdo, koho k vám v tu chvíli poslal sám Bůh.

Aby vyhynulo zlo, to církvev zařídít neumí. Ale když už neumíme rozsvítit, aby světu nevládla temnota, umíme aspoň tohle: být spolu a těšit se z Boží blízkosti. A máme se o to podělit s druhými.

Ježíš jim tenkrát řekl, že zlo je bude provázet vždy a všude. Taky že ano: stačí nahlédnout do zpráv a už to vidíte. “Tak to chodí,” řekl a varoval je před falešnými proroky. Falešný prorok není ten, kdo neuhodne budoucnost (to je nanejvýš špatný prognostik); falešný prorok je ten, kdo chod světa se vši tou tmou a smutkem pochopí jako Boží vůli nebo jako osud a sebere lidem Boží naději. “Nenechte se od nich pobláznit,” řekl Ježíš učedníkům (což jsme vlastně my).

Ale co když - neříkám to dvakrát rád - se do role těch falešných proroků dostaneme my sami? Kéž by se nám to nikdy nepříhodilo.

Ta parta lidí, které Ježíš pozval, ať pokračují v jeho díle, počítala na prstech, na čem jim v životě vůbec nejvíc záleží. Každý to napočítal trochu jinak, ale v jenom se shodli: “Bez toho (co jsem napočítal) by můj život ztratil smysl,” říkali. Ježíš je tehdy opravil: Nenechte se pobláznit falešnými proroky (a sami jimi nebud'te)! Smysl života, to je cíl, k němuž váš život směřuje (říkali mu třeba Boží království nebo pokojné spočinutí) a nejdřív musejí lidi slyšet evangelium o tom cíli, aby se k němu mohli vypravit. Nejdřív je někdo musí vzít za ruku, když se budou bát tmy a zla, aby zjistili, že právě oni Bohu za tu námahu stojí (a že k nim proto někoho poslal).

Tak jděte, podejte ruku těm, kdo se bojí, ať se dozvědí o světě Boží lásky, a křtěte je na znamení toho, že do toho světa Boží lásky patří i oni.